Nieuwsbrief

Jaargang 2, Nr. 2, Maart 2013

www.winstuitverlies.nl

Winst uit Verlies

'Steun en troost vanuit Gods Woord bij kanker'

Stichting Winstuitverlies

Winstuitverlies richt zich op degene met of hersteld van kanker en hun echtge-no(o)t(e), kinderen, familie, vriend(in) en andere die steun en troost zoeken in Gods Woord.

Winstuitverlies wil met dit initiatief een aanvulling zijn op de reguliere kankerverenigingen die veel nuttige informatie over kanker geven en lotgenotencontact bieden, maar 'religieus neutraal' willen blijven.

Winstuitverlies wil ook hen die ongetroost verder leven na de boodschap 'U heeft kanker' wijzen op de Ware Troost(er) in leven en sterven.

De stichting is opgericht op 3 september 2010 en draagt de naam Stichting Winstuitverlies. De grondslag van de vereniging is Gods Woord en de Drie Formulieren van Enigheid van de Gereformeerde Kerken in Nederland, naar de Dordtse Synode van 1618 en 1619.

Stichting Winstuitverlies streeft onder meer naar:

- Het bevorderen van (individueel) contacten tussen lot- of geloofsgenoten.
- Het houden van bijeenkomsten
- Het steun verlenen aan de doelgroep
- Het verzamelen, documenteren en verstrekken van informatie
- Het belichten van ethische aspect en op behandelmethoden.

In deze nieuwsbrief

De Heere die gaf en *nam,* schonk Winst 4
Strijd 5
Alleen Winst, ik mag haar nastaren! 8
Impressie 2e Jongerenweekend 13
Winst *en* verlies 16
Gedicht – *Wij vallen af als een blad* 17
Literatuur over Winst-uit-verlies 19
Ik ben met ulieden 20
Memoblaadjes 22

Reageren? Mail naar: nieuwsbrief@winstuitverlies.nl

De Heere die gaf en *nam,* schonk Winst

Het zal tot de voleinding van deze wereld niet anders worden. In deze nieuwsbrief valt opnieuw te lezen hoe broos het gegeven leven is.

In het bijzonder denk ik bij 'de Heere die leven gaf en nam' terug aan de laatste contactdag op 3 november 2012. Ik zat tegenover haar tijdens de lunch en vroeg wat haar dreef om naar de contactdag te komen. Wat ze vertelde schokte me. Ze was eerder geweest, ik had haar niet herkend, maar nu was ze opnieuw ziek, uitbehandeld en 20 weken zwanger. Ik wist niets te zeggen. Wie kan een woord ter rechte tijd, een woord van troost spreken?

Op 20 januari jl. is Janet van Dijk – van de Heg overleden, nadat ze op 17 januari jl. was bevallen van een gezonde zoon Barry, broertje van Alinda, Heleen en Henri. Grote blijdschap en verdriet vallen samen. Onbevattelijk! Ook dat haar man René God de Eer kan geven in deze ingrijpende levensweg.

Zo ook schrijft Gerdien Schra over haar broertje Frank die op 7-jarige leeftijd na een periode van strijd tegen kanker overleed. Maar niet alleen hij streed ook zij moest ervaren dat het loslaten haar strijd heeft gekost. Ik ben onder de indruk van de moed en overgave waarover zij schrijft.

Bijzonder rijk hoe de heer Droogers alleen over Winst kan spreken uit het leven van en met zijn vrouw in periode van ziek zijn, overlijden en daarna. Nastaren! De gedachtenis van de rechtvaardige zal tot zegening zijn.

Deze en andere intense levensverhalen die spreken over het aardse verlies en de Winst voor hen die geloven dat God alle dingen wil doen meewerken tot Zijn Eer.

Ik hoop u/jou op de landelijke contactdag op D.V. 20 april a.s. te ontmoeten.

Hartelijke groet,
Henk-Jan Koetsier

Strijd

Ter herinnering aan Frank Schra 14 mei 2003 – 7 maart 2011

Mijn dappere broertje Frank (7) kreeg in juni 2008 (destijds net 5) te horen dat hij leukemie (AML) had. Na veel kuren, een operatie en een beenmergtransplantatie leek het weer de goede kant op te gaan, al bleef het altijd spannend. In mei 2010 kwam de ziekte voor de tweede keer terug. Er volgde weer een transplantatie, een mild operatie, diverse transfusies, chemo's en andere behandelingen. Veel ziekenhuizen werden bezocht. Hoewel wij nog wel eens bij de pakken neer gingen zitten, deed Frank dat nooit en bleef hij altijd –hoe jong hij ook was- positief. In januari 2011 bleek het weer helemaal mis te zijn. Na 3 maanden op de IC te hebben gelegen in Rotterdam, was Frank zo verzwakt en moe dat hij op 7 maart 2011 Thuis mocht komen bij zijn Hemelse Vader.

Het volgende verhaal heb ik dan ook ter herinnering aan Frank geschreven.

Strijd

Het is donker in de kleine kamer. Om me heen zie ik slangetjes die in verbinding staan met allerlei apparaten. Papa zit tegenover mij, naast de kast. Vanuit mijn ooghoeken zie ik dat hij in slaap dommelt. Jij ligt –zoals gewoonlijk- op bed. Mama ligt dicht tegen je aan en houdt je stevig vast. Je hebt pijn. Erg veel pijn. Af en toe komt er een dokter langs met zo'n lange, witte jas. Veel van wat hij zegt gaat langs mij heen. Vaag hoor ik dat het virus uit je lichaam is verdwenen. Opluchting. Er loopt een traan over je wang en je kreunt. Je bent zo dapper. Ik kijk eens naar mama. Wat is ze vermoeid. In haar ogen zie ik het verdriet. Dan opeens schreeuw je het uit: 'Ik kan niet meer, ik kan niet meer'. Met je mooie blauwe ogen kijk je me hartverscheurend aan. In mij breekt er iets. Ik kan niets voor je doen. Helemaal niets. Er glijdt nu ook een traan over mijn wang. Zachtjes loop ik weg, weg van alles.

Geschilderd door Gerdien Schra. Links onderaan staat Gerdien met de armen wijd, waarmee ze haar broertje los moet laten op de weg waar hij slechts alleen kan gaan.

Een paar weken later. Het is niet meer donker. Licht schijnt door de ramen naar binnen. Het voorjaar komt er weer aan. Ik hoor de geluiden van het voorbijrazende verkeer. Iedereen gaat weer aan het werk, alsof er niets aan de hand is. Toch is het stil. We zitten met z'n allen om je bed. Ik zie je mooie blauwe ogen niet meer. Ze zijn verstopt. Af en toe klinkt er een piep van de monitor die we nauwlettend in de gaten houden. Het lijkt urenlang te duren. Opeens klinkt er een geluid dat ik nog niet eerder had gehoord. Verschrikt kijk ik naar de anderen. Mijn hart begint wat sneller te kloppen. We beginnen te zingen. Jij zingt ook mee. Door alles heen hoor ik mama zeggen dat het goed is. 'Ga maar Frank, het is goed zo'. Haar hand ligt op jouw hoofd. Mijn ogen knijp ik stijf dicht. Dit wil ik niet. Ik

kan het niet. Ik bal mijn vuisten. Weer loop ik weg. Snel moet ik terug. Terug naar jou.

Jouw zachte hand ligt in mijn hand. Ik voel dat je me twee keer zachtjes knijpt. Snel vertel ik het aan mama. 'Mama, Frank knijpt!' Mama vertelt dat we bij je zijn en dat we niet weg zullen gaan. Er zit een brok in mijn keel. Ik wil zoveel zeggen maar het wil niet. Mijn stem zit gevangen. Langzaam buig ik mij naar voren en geef ik je een kus. Een lange kus. Een laatste kus. 'Tot ziens lieve Frank …' Dan hoor ik je nog twee woordjes fluisteren; Amen… amen…

Zes maanden later. Het begint al weer wat kouder te worden. De herfst komt er aan. De bomen worden kaal. Om mij heen is het stil. Doodstil. Ik ben alleen. Geen geroezemoes van stemmen om mij heen. Geen geluid van de vertrouwde, piepende monitoren. Geen dokters. Niks van dat alles. Toch hoor ik wat. Ergens in de verte hoor ik vogels fluiten, net als op die ene dag in maart. Eindelijk kan ik met een glimlach naar de steen voor mij kijken. Op de grijze steen zie ik een vogel staan. Getekend door jou. Een tijdje blijf ik staan. Dan draai ik me om. Er wipt een klein vogeltje door het gras. Het spreidt zijn vleugels uit en vliegt weg, weg van mij, de wijde wereld in, op naar de hemel.

Geschreven door Gerdien Schra

Alleen Winst, ik mag haar nastaren!

Het gesprek met de heer W. Droogers, 90 jaar en zevenenhalf jaar weduwnaar, vindt plaats in zijn appartement in Geldermalsen.

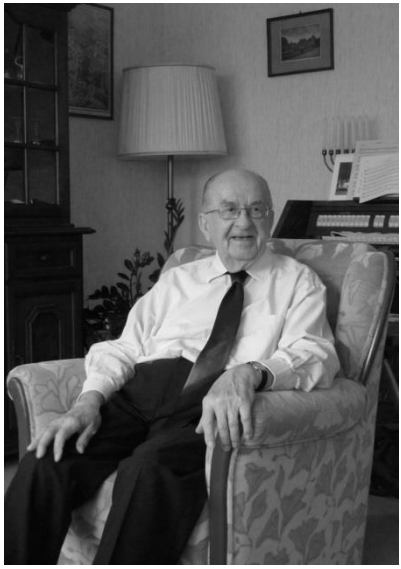

De heer Droogers is op mijn verzoek graag bereid om iets over de ingrijpende ziekte, maar vooral ook van het geloofsvertrouwen van zijn vrouw voor de lezers van Winstuitverlies te vertellen. Droogers kent mij vanaf mijn geboorte, heeft mij als hoofdonderwijzer van de basisschool en catechiseermeester onderwezen. De ingrijpende ziekte in het leven van zijn vrouw en in mijn leven heeft ons temeer aan elkaar verbonden. Het is een voorrecht om iets van het leven van zijn vrouw en zijn leven te mogen doorgeven.

Op 51 jarige leeftijd werd in 1976 bij de vrouw van Droogers 'iets niet goedaardig' geconstateerd. Ze was naar de huisarts gegaan vanwege een bult in de hals. Doorgestuurd naar de chirurg leek het met een operatie verholpen. Een jaar later bleek na onderzoek op onderzoek vanwege een harde buik dat het, toen nog een vrij onbekende ziekte, non-hodgkin was.

De boodschap, al werd het toen nog voorzichtig gebracht, gaf een schok in het gezin . "De kwaadaardige ziekte moet je huis maar binnendringen", zo vertelt Droogers. Zijn vrouw is er wel van geschrokken, maar kan berusten in Gods beleid.

Droogers weet zich te herinneren dat bij één van de onderzoeken, een pijnlijke beenmergpunctie, dat de twee artsen verwonderd waren dat ze zo rustig bleef

liggen. Later vertelde ze haar man dat het erg pijnlijk was, maar dat ze op dat moment mocht zien op het lijden van Christus en het zo kon dragen.

De behandeling bestond uit eerst een serie bestralingen in de 'bunker' onder het UMC in Utrecht. Dat was voor zijn vrouw psychisch een klap. "Nu ben ik een bestralingspatiënt". In de bestralingsruimte tijdens de bestraling vond zij kracht in de psalmen die ze voor zichzelf zong. In het aftekenen, de behandelingen merkte ze met verwondering de zorg van de Heere op. De tekstwoorden uit Jesaja 41:10 "Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid." De kracht uit deze woorden is haar haar verdere leven tot troost gebleven. Droogers denkt met dankbaarheid terug aan het team leerkrachten dat met elkaar had afgesproken dat hij met zijn vrouw mee moest gaan en het team had geregeld dat zij de klas van hem overnamen. Zo was hij in de gelegenheid zijn vrouw elke keer te vergezellen, wat hij trouw deed.

Opgeschrikt

In 1978 blijkt bij controle dat er twee gezwellen te zien waren in de buikholte. Na opnamen en bij nader onderzoek werden vleesbomen geconstateerd die het beste direct operatief verwijderd konden worden. "Mijn vrouw was echter nog te zwak na alle behandelingen. Toen de telefoon ging, ik was bezig met uitwerken van lesstof op school en hoefde op dat moment geen les te geven, en zij mij het kort vertelde was ik zo van slag dat ik allemaal typfouten maakte". Nog van slag arriveerde Droogers na schooltijd in het ziekenhuis in Utrecht en liep direct door naar het bed van zijn vrouw. Ze was even bij en kon alleen maar zeggen: "Wim, mijn buik doet zo zeer". Daarna werd Droogers bij zijn vrouw weggestuurd want het was nog geen bezoekuur.

Na 9 jaar stopten de jaarlijkse controles van de vrouw van Droogers bij dr. Hofman. In het laatste gesprek met de arts memoreerde hij dat het een wonder is dat zijn vrouw nog leeft. Zij mocht getuigen dat het inderdaad een wonder is en dat zij het dankt aan Gods wil en genade. Het trof Droogers dat de arts hier niet

op in ging en het negeerde wat bleek uit zijn woorden: “Ik wens u veel succes toe”. Hoe een mens een wonder herkennen en de God die het wonder werkt miskennen.

Begripsvol

Dat de periode van ‘ziek zijn’ van zijn vrouw ook grote betrokkenheid opriep bij de andere kerkenraadsleden, bleek niet alleen tijdens de periode maar ook jaren daarna. Toen Droogers op 73 jarige leeftijd afscheid nam als ouderling van de kerkenraad, zijn vrouw was toen 71 jaar, nam ouderling Van de Linde hen mee terug naar de ziekteperiode en merkte op (Psalm 118:9 berijmd): “De HEER’ wou mij wel hard kastijden, maar stortte mij niet in den dood, verzachtte vaderlijk mijn lijden, en redde mij uit allen nood.” Zijn vrouw was daar een levend bewijs van.

Is de houding van Droogers als ouderling naar zijn gemeenteleden veranderd na de ingrijpende ervaringen in het leven van zijn vrouw en hun huwelijk? Natuurlijk hebben deze diepe levenservaringen zijn gevolgen, ook in zijn houding in het pastoraat. Toch is een andere ervaring in het leven van zijn vrouw meer van invloed geweest. Nu zo’n 50 jaar terug, de jongste dochter was 4 jaar, is zijn vrouw overspannen geraakt. De grip kwijt raken over je psychische gesteldheid maakte Droogers nu van nabij mee. Zelf kent hij deze ervaring niet. Zijn vrouw is een periode naar familie in Zeist gegaan om hier bovenop te komen. Ook Droogers met zijn oudste dochter reisden zo dagelijks vanuit Geldermalsen naar Zeist. Jongste dochter Corrie moest naar familie op Flakkee. Reacties ook uit de directe omgeving waren vol onbegrip. Deze ervaring nam Droogers daarna mee in zijn pastorale arbeid en maakte hem voorzichtig en begripsvol bij psychische klachten.

Verbonden door het geloof

In de verkeringstijd leerde de heer Droogers en zijn vrouw elkaar ook kennen in hetzelfde gemis verlangen. Samen hadden ze eens meegeluisterd met kinderen van God die met elkaar in gesprek waren. Na het gesprek toen ze alleen waren ontdekte Droogers dat zijn vriendin huilde. Toen hij vroeg wat er aan de hand was antwoordde ze op z’n flakkees dat ze jaloers was op het geluk van hen wat ze zelf miste. Later mochten ze beiden in het leven door het geloof de genade van Christus ontvangen wat hen meer aan elkaar verbond dan aardse banden.

Op latere leeftijd gaat het lopen van de vrouw van Droogers moeilijker. Zelf maakt hij zich zorgen en denkt heimelijk dat zij op een ochtend dood naast hem in bed ligt. Daar vergist hij zich in. Nadat beiden een griep hebben opgelopen en daarvan hersteld zijn blijft zijn vrouw kwakkelen. Ze kreeg huiduitslag en gele kleur in haar gezicht. Gepland stond om op een maandag voor onderzoek naar het ziekenhuis te gaan. De zondag ervoor wordt ze echter zo naar dat direct handelen noodzakelijk is. Met de ambulance wordt ze naar de eerste hulp gebracht. Na onderzoek blijkt dat ze alvleesklierkanker heeft en het niet meer operabel is. Kort na haar aankomst in het ziekenhuis blijkt dat de Heere haar hierop heeft voorbereid toen ze zei: “Hier kom ik niet meer uit”. Ze zag op tegen het lijden, niet tegen de dood. Het lijden zou kort zijn. De vrijdag daarop brak de tumor door. Om het kwartier moest ze overgeven. Toch kon ze de HEERE niets ongerijmds toerekenen en getuigde dat “Want ik houd het daarvoor, dat het lijden dezes tegenwoordigen tijds niet is te waarderen tegen de heerlijkheid, die aan ons zal geopenbaard worden.” (Rom. 8:18) en “En geen inwoner zal zeggen: Ik ben ziek, want het volk, dat daarin woont, zal vergeving van ongerechtigheid hebben.” (Jesaja 33:24). Ze werd los gemaakt van het aardse leven en verlangde om ontbonden te zijn en met Christus te wezen.

Alleen Winst

Hoe ervaart Droogers het verlies van zijn vrouw? Droogers en ook zijn dochter Corrie, waarmee hij binnenkort naar één woning verhuist, zien verwonderd terug op de jaren die zij nu verder gaan zonder zijn vrouw. “We mogen haar nastaren”. Droogers ontvangt doorlopend bezoek dat in verband met zijn hoge leeftijd op advies van zij dochters teruggebracht is naar maximaal drie keer per week. Dat weerhoudt Droogers er niet van een blijk van meeleven te tonen door versturen van vele kaarten en het regelmatig bellen van bekenden en minder bekenden binnen en buiten de kerkelijke gemeente. In de vele gesprekken voert voor hem de boventoon goed van de HEERE te spreken. Van Droogers, en ook van zijn vrouw toen ze nog leefde, kan met recht gezegd worden: “In den grijzen ouderdom zullen zij nog vruchten dragen; zij zullen vet en groen zijn, om te verkondigen, dat de HEERE recht is; Hij is mijn Rotssteen, en in Hem is geen onrecht.”

Droogers ervaart het als groot wonder en voorrecht dat zijn vrouw toch nog 80 jaar mocht worden, al haar vier kleinkinderen geboren zag worden en ook aan hen mocht verkondigen dat de HEERE recht is. Tot het jongste kleinkind toe weten ze dat oma de Heere lief had. De gedachtenis des rechtvaardigen mag tot zegen zijn. Droogers vertelt geroerd dat zijn jongste dochter in haar jeugd en zijn oudste dochter twee jaar geleden mogen getuigen van de genade in Christus voor hen persoonlijk. Hij ziet uit naar de verheerlijking van Gods genade in het leven van zijn kleinkinderen.

De Toevlucht en Sterkte

De heer Droogers wil tot slot opmerken: “God is ons een Toevlucht en Sterkte; Hij is krachtelijk bevonden een Hulp in benauwdheden.” (Psalm 46:2). Het is de trouwtekst van zijn oudste kleinzoon waarmee ds. Melis hun huwelijk bevestigde. Een Toevlucht en Sterkte, krachtelijk een Hulp in benauwdheden. In de persoonlijke toespraak aan het eind van de dienst sprak de dominee Droogers toe en memoreerde hij hoe deze tekst in het leven ook van hem tot waarheid is geworden. De tekst was Droogers tot troost, ziende op de God van het voorgeslacht Die zal werken van geslacht tot geslacht. Hij wenst deze Toevlucht en Sterkte toe tot Troost van allen die krachteloos zijn in benauwdheden.

Interview Henk-Jan Koetsier

Impressie 2e Jongerenweekend

Op vrijdag 25 en zaterdag 26 januari jl. was het zo ver, het 2e Jongerenweekend van Winstuitverlies.

Gelukkig hadden we een tomtom. 'WinstuitVerlies' weet altijd van die heerlijk rustige locaties uit te zoeken voor onze jongerenweekenden. En daarom was een tomtom geen overbodige luxe. De sneeuw lag er nog en we genoten onderweg alvast van de omgeving. Tot er opeens 'bestemming bereikt' klonk.
We stonden in Renswoude voor een verzorgd boerderijachtig gebouw, met een bord ervoor. We hadden genoeg keus: 'camping', 'zorgboerderij', boerderijwinkel', 'bed&breakfast'. Eenmaal geparkeerd zagen we algauw waar we heen moesten. 'Tweede jongerenweekend' stond er op een rood papier op één van de deuren.

Want ja, het 'tweede jongerenweekend' van WinstuitVerlies was een feit! Vol verwachting stapten we binnen en wat zag het er al gezellig en sfeervol uit! Het was eigenlijk een groot, warm, knus huis. Met een keuken, grote eettafel waar we met z'n allen aan konden zitten en daarachter nog een paar banken. Daar strandden we natuurlijk als eerste. Terwijl we met de vroegkomers al thee dronken druppelde de rest ook binnen. De sfeer was er direct, een sfeer van veiligheid, vertrouwen, er zijn voor elkaar en dezelfde (h)erkenning als voorgaand jaar en de contactdagen. We waren zo aan het praten dat opeens de warme maaltijd al op de gezellig gedekte tafel stond. Iedereen liet het chinees eten zich goed smaken. De bakken nasi en bami stonden tussen de kaarsjes in.

Winst. Uit verlies??
Aan tafel passeerden verschillende onderwerpen de revue; maar na het eten begon toch het echte werk. Dini Buitenhuis was deze avond ook bij ons. 'Eigenlijk zijn we toch ook wel een apart cluppie he' zei Henk-Jan. Want bijna allemaal hadden we wel getwijfeld of we zouden gaan. Weer dat verdriet oprakelen, weer er over praten met diepgang, wat als ik moet huilen? Allemaal vragen die door je hoofd gaan als het weekend bijna realiteit wordt.

Zouden we winst kunnen behalen uit onze verliezen? Zou het weekend de tranen waard zijn, de pijn in je hart die je misschien niet had gevoeld als je niet was gegaan?
Ja. Het was het waard. Want wat was er een open en eerlijke sfeer. We stonden niet alleen om elkaar heen, maar de Bijbel lag in het midden.
En dat is belangrijk, dat is troostend. Daar kan je je winst uit halen, ook al is het verlies soms zo afschuwelijk groot.

We gingen in groepjes van twee uit één en we vertelden elkaars verhaal. Daarbij moest de één vertellen en de ander actief luisteren. Later in de groep; vertelde de één het verhaal van de ander. Dat was een fijne manier, je hoefde niet zelf kwetsbaar te zijn. Iemand anders vertelde het voor jou. Je mocht natuurlijk wel zelf aanvullen of verduidelijken. Zo deelden we een stukje van onze levenservaring met elkaar en konden we elkaar tot steun zijn.

Na deze sessie en het koffiedrinken, met nog wat sterke verhalen erbij, gingen we al gauw naar onze kamers. Tenminste, kamers.. Het waren eigenlijk gewoon huisjes! Per kamer hadden we twee verdiepingen tot onze beschikking. Met daarin een slaapkamer, keukentje, badkamertje, zithoekje en eethoekje. Het was erg fijn en mooi!

Winst
Na een nacht goed, of wat minder goed, geslapen te hebben zaten we om half negen allemaal weer fris en fruitig aan de ontbijttafel. Na het goed verzorgd ontbijt gingen we in twee groepen uiteen voor de Bijbelstudie.
Centraal stonden Romeinen 8:31-39 en zondag 10 vraag & antwoord 28. Zeker meer dan de moeite waard om voor u zelf ook door te lezen!
Bij het groepje waar ik in zat, hebben we het onder andere over ‘dat wij in allen tegenspoed geduldig en in voorspoed dankbaar zijn mogen’ gehad. Zijn we altijd

geduldig in alle tegenspoed? En als het weer goed gaat, vinden we het dan niet al snel weer gewoon?
Ook staat er 'onzen getrouwen God en Vader'. Een getrouwe Gód en Váder. Het is goed om dat twee keer goed te lezen en in te denken hoe diep en teer die relatie eigenlijk is. Heel indrukwekkend ook om Romeinen 8 langzaam te lezen en alles tot je door te laten dringen. Níets kan ons scheiden van de liefde van onze God. Daar hebben we het bewijs voor in Romeinen 8 en zondag 10. Daarnaast was nog een waardevolle opmerking; We hoeven niet dankbaar te zijn om wat er gebeurt. God heeft geen ziekte en dood gewild in deze wereld. Maar we moeten dankbaar zijn om wie Híj is. We hebben de eeuwige dood verdiend, maar Híj geeft ons uit onmetelijke genade nog genadetijd.
En dat is pure winst.

Creativiteitssessie
Na deze Bijbelstudie hebben we een korte wandeling over het terrein gemaakt. Het was bitterkoud zou W.G. van der Hulst zeggen. Dat we echt op het platteland waren merkten we al gauw toen er een grote haas door de sneeuw rende.

's Middags stond er een creativiteitssessie op de planning. Geeke en Marit, creatief therapeut, kwamen daarvoor naar ons; met grote tassen vol met materialen; zoals verf, glitters, krijt, schilderdoeken, enorm veel tijdschriften, bijzondere plakstickers, kwasten, etc. Genoeg om ons uit te leven dus. Iedereen maakte een schilderij voor de persoon waar hij/zij op vrijdag mee had gepraat. En wat was iedereen creatief! Echte kunstwerken waren het allemaal. Vooral de verhalen achter de plaatjes, woorden, etc., waren echt heel mooi. Je merkte dat iedereen echt aandacht had geschonken aan de persoon en wat die dan troostend zou vinden. Na deze sessie werden de schilderijen één voor één overhandigd en iedereen was er blij mee.

En dat was alweer het einde van dit tweede jongerenweekend. Enorm intensief, soms pijnlijk, maar ook zo troostend en kracht gevend…
Iedereen ging naar huis met een lach op het gezicht, een schilderij in de ene hand en een mooie envelop vol briefjes van de rest in de andere hand.

Geschreven door Martine de Wit

Winst *en* verlies

Wederwaardigheden die bij de redactie bekend zijn uit de periode tussen het verschijnen van deze en de vorige nieuwsbrief.

- Op de landelijke contactdag 3 november jl. mochten we bijna 70 deelnemers verwelkomen. De inleiding werd gehouden door ds. L. de Wit die ons meenam in zijn ervaring rond de ziekte van zijn dochter, de strijd die hem dat gaf en de Troost die voor hem tot heil aan ons doorgaf. In de middag zijn we in verschillende groepen met elkaar in gesprek gegaan;

- Op 17 januari 2013 ontvingen René en Janet van Dijk – van de Heg uit Gods hand hun zoon Barry. Broertje van Alinda, Heleen en Henri. Op 20 januari 2013 heeft het de Heere behaagd Janet van Dijk – van de Heg in de leeftijd van 31 jaar na een ernstige ziekte uit hun midden weg te nemen;

- Donderdag 25 oktober jl. was Winstuitverlies uitgenodigd om de presentatie te geven 'Als kanker of een ernstige ziekte je treft' op verzoek van de NPV afdeling Scherpenzeel. Het was een goed bezochte avond waar we met elkaar hebben stil gestaan bij de Winst uit het verlies;

- Van vrijdag 25 januari jl. op zaterdag 26 januari jl. werd het 2e Jongerenweekend gehouden in "De Kleine Weide" in Renswoude. Het was opnieuw een onvergetelijke ervaring om met elkaar in alle beslotenheid stil te staan bij het persoonlijk geleden verdriet. Maar ook het wonder dat Gods Woord hierover eerlijk spreekt, de oorzaak noemt en een uitnemende weg wijst naar het kruis van Golgotha;

Gedicht – *Wij vallen af als een blad*

Jesaja 64:6

Jesaja werd hier onderwezen:
'Als blaad'ren vallen wij ook af.'
Gods Geest liet hem nu hieruit lezen:
'Wat mens toch redt zijn ziel van 't graf?'
Als een brief geschreven
van Hem, Die het leven
en de dood regeert,
komt dit tot ons allen:
als de blaad'ren vallen,
wees, o mens, geleerd!

Zoals de blaad'ren niet gaan vallen
op éne herfstdag met elkaar,
zo sterven mensen ook niet allen
in ouderdom en grijsheid, maar
soms is het maar éven
in het lenteleven;
velen gaan ook heen
midden in hun jaren
(ziekte of gevaren);
blijven kan er geen.

De dood is tot ons ingekomen,
toen wij verbraken 't werkverbond.
'Tot stof zult g'allen wederkomen.'
Zo klonk het woord uit Godes mond.
Christus is gekomen,
heeft de dood ontnomen
al zijn heerschappij.
Zélf de dood gestorven,
heeft Hij dit verworven:
maakt de Zijnen vrij!

De herfst spreekt: alles zal verouden.
Maar overwonnen is de dood!
Het graf kon nimmer Christus houden;
Zijn kracht is toch oneindig groot!
Hij hernam het leven,
gaat het zondaars geven,
als Hij wederbaart.
Zo schenkt Hij genade.
Sla dit wonder gade;
Niets zó groot op aard'!

Uit: 'Want Hij is onze Vrede'

Want Hij is onze Vrede, W. Droogers
Ean code: 9789033124860

Op een eenvoudige en herkenbare manier wordt in deze gedichten Gods goedheid en genade voor zondaren verwoord. Met name aan de heilsfeiten wordt aandacht geschonken. Voortdurend wordt heengewezen naar Hem, van Wie Gods Kerk mag zeggen: 'Want Hij is onze Vrede.' Christus is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was.

Literatuur over Winst-uit-verlies

Dichter bij het eind, ds. R. van Kooten
Ean code: 9789058295378

'Bereid uw huis, want gij zult sterven.' Tot Christus terugkomt zijn het sterven en de dood werkelijkheden waar wij allen mee te maken krijgen. Dichter bij het einde bestaat uit vier delen. Het eerste deel gaat over ernstig ziek zijn, stervensbegeleiding en het sterven zelf. Het tweede deel bespreekt het van tevoren regelen van de begrafenis, nadat eerst de vraag 'cremeren of begraven?' aan de orde is geweest. In het derde deel wordt stilgestaan bij rouw en het rouwproces, met oog voor zowel de weduwe, de weduwnaar als de kinderen en omstanders. Goedbedoelde woorden of daden kunnen in deze situatie heel verkeerd overkomen. Het vierde deel behandelt wat de Bijbel leert over de hel en de hemel. Het wijst ons op onze eeuwige bestemming: eeuwig verloren of eeuwig behouden. Dit boek maakt belangrijke zaken bespreekbaar, die kans lopen anders onbesproken te blijven.

Het gaat om diep geestelijke zaken en tegelijk om heel praktische onderwerpen. Het gaat om het elkaar helpen en om het regelen van datgene wat geregeld moet worden

Ik ben met ulieden

Voordat ik u wat wil vertellen over de afgelopen tijd wil ik mij eerst voorstellen. Mijn naam is Tea Veurink, ben getrouwd met Bertus en we wonen in Bunschoten.

De afgelopen jaren stonden in het teken van ziekten. Bertus heeft MS en ik kreeg in 2010 borstkanker. Een borstsparende operatie volgde met bestralingen. Als kanker in je leven komt verandert er iets heel wezenlijks. Je bent niet meer de persoon die je daarvoor was. Er waren moeilijke momenten maar de Heere heeft kracht gegeven om door te gaan. In 2011 was een knieoperatie (nieuwe knie). In maart 2012 werd bij een scan een plekje op de longen gevonden. Maanden van onderzoeken volgden. Uiteindelijk kwam ik in het Antoni van Leeuwenhoekziekenhuis in Amsterdam voor een second opinion en daar kwam de diagnose longkanker met een uitzaaiing in een lymfklier bij de luchtpijp. Eerst zou er een operatie volgen maar het werden bestralingen.

Als je hoort dat je kanker hebt dringt het eerst niet tot je door, het is heel onwezenlijk, ik heb wel eens gedacht, nu krijg ik zo een telefoontje dat ze verkeerd hebben gekeken. Soms had ik het idee dat ik met een film bezig was. Maar het ging toch echt over mij en langzamerhand kwam er ook dat besef. Gelukkig ben ik vanaf het begin bewaard door de Heere voor opstandigheid, maar er waren natuurlijk ook wel de diepten, de vragen en onzekerheden. De psalmen zijn in het bijzonder tot grote troost. Ook David kende de vertwijfeling en angsten maar hij sprak zijn ziel aan " Doch gij, o mijn ziel, zwijg Gode; want van Hem is mijn verwachting" (Psalm 62:8), en dan kreeg hij troost en kracht. Het was zo'n troost voor mij dat we angstig mogen zijn, Jezus was het ook, heeft ook het waarom gekend, zouden wij het dan niet zijn? Ook Psalm 23 staat zo vol bemoedigingen, dan lezen we daar "Al ging ik ook in een dal der schaduw des doods, ik zou geen kwaad vrezen, want Gij zijt met mij; Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij. (Psalm 23:4) De Heere gaat niet om het dal heen, maar er dwars door heen, maar dan is Hij er bij met zijn stok en staf, dat zijn de bemoeienissen van de Heere.

De pastorale zorg van predikant en ouderling was en is zo'n bemoeienis van de Heere. We mochten ervaren dat er een meelevende en biddende gemeente om ons heen stonden. Een grote zegen.

Door Gods genade mag ik zeggen: "Er is winst uit verlies". Het Woord van de Heere is nog meer voor me gaan betekenen en tegelijkertijd ook het diepe besef dat we hier geen blijvende stad hebben. Het is van levensbelang dat we hier de Heere leren kennen zoals Hij gekend wil worden. Wat er verder ook gebeuren zal, hoe de controles ook uit zullen pakken, Hij heeft gezegd "En zie, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld". Dan kunnen we toch verder!

Geschreven door Tea Veurink

Memoblaadjes

Landelijke contactdag Voorjaar 2013

Wanneer?
D.V. zaterdag 20 april 2012. Aanvang bijeenkomst is om 10:30 uur. Vanaf 10:00 uur is de ontvangst.

Waar?
In één van de zalen in de "Bethlehemkerk", Oudelandseweg 50, 3443 AC in Woerden.

Thema?
Winstuitverlies wordt vanuit bijbels perspectief belicht door ds. A.J. de Waard, pastor en zelf behandeld voor kanker. Na een korte pauze zal de inleider uw vragen beantwoorden.

En verder?
Een bijdrage van een ervaringsdeskundige. Na de lunch kan er in enkele groepen over het thema worden door gepraat.

Kosten?
€ 15,00 per persoon (donateur)
€ 17,50 per persoon (niet-donateur)

Meer info & opgave op de website www.winstuitverlies.nl

Steun Winstuitverlies!
Wordt nu donateur voor
maar € 15,00 per jaar.

Mail naar:
donateurs@winstuitverlies.nl

Presentatie Winstuitverlies
NPV afdeling
Ede/Wageningen

D.V. 27 maart 2013
(zie site voor meer info)

Winst uit Verlies

Meer Informatie?

Mail naar: info@winstuitverlies.nl
of bel naar 0341-250434

Secretariaat Stichting Winstuitverlies
p/a Julianastraat 22
2935 XM Ouderkerk aan den IJssel
E: secretariaat@winstuitverlies.nl
I: www.winstuitverlies.nl